

מסכת שקליםים

פרק ב'

א. מזכירין שקליםים לדרפנות מפני משוי הדרה. כשם שישו שופרות במקדש, וכך היו שופרות באדיינה. בני העיר שששלחו את שקליםיהם ונגנו או שאבדו, אם נתרמה התרומה, נשבעין לאזברים. ואם לאו נשבעין לבני העיר, ובני העיר ששקלין תחתיתם. נמצאו, או שהחזרום הגבים, אלו ואלו שקליםים, ואין עולין להן לשנה:

הבא:

ב. הנוטן שקלים לחברו לשקל על ידו, ושהלו על ידי עצמו, אם נתרמה פרומה מעלה. השוקל שקלים ממעות המקדש, אם נתרמתה תרומה וקרבה הבאה מעלה. מקמי מעשר שני, מקמי שבייעת,أكل כנגדו:

ג. המכнес מעות ואמר, הרי אלו לשקל, בית שמאי אומרים, מותרון גדרה. בבית היל אומרים, מותרון חלין. שאביה מהן לשקל,

שׁוֹן שֶׁמּוֹתָרְנוּ חָלִין. אֲלֹו לְחַטָּאת, שׁוֹן שֶׁהַמּוֹתָר נְדָבָה. שֶׁאָבִיא מֵהֶן
לְחַטָּאת, שׁוֹן שֶׁהַמּוֹתָר חָלִין:

ד. אמר רבי שמעון, מה בין שקלים לחתאת. שקלים יש להם קצבה, וחתאת אין לה קצבה. רבי יהודה אומר, אף לשקלים אין להן קצבה, שכפּעלוּ יישָׂרָאֵל מִן הַגּוֹלָה הָיוּ שׁוֹקְלִים דְּרֻכּוֹנּוֹת, חִזְרוּ לְשָׁקוֹל סְלָעִים, חִזְרוּ לְשָׁקוֹל טְבָעִין, וּבָקְשׁוּ לְשָׁקוֹל דִּינְרִים. אמר רבי שמעון, אף על פי כן, יד בְּכוּ שׂוֹה. אבל חטא, זה מביא בשלע וזה מביא בשתים וזה מביא בשלש:

ה. מותר שקלים, חליין. מותר עשרירות האפה, מותר קני זビון, קני זבות, קני يولדות, וחותאות ואשמות, מותרין נדבה. זה הכלל, כל שהוא בא לשם חטא ולשם אשמה, מותרנו נדבה. מותר עולה, לעולה. מותר מנחה, למנחה. מותר שלמים, לשלים. מותר פסח, לשלים. מותר נזירים, לנזירים. מותר נזיר, לנדבה. מותר עניים, לעניים. מותר עני, לאותו עני. מותר שבויים, לשבויים. מותר שבוי, לאותו שבוי. מותר המתים, לממתים. מותר המת, לירשיו. רבי מאיר אומר, מותר המת, יהא מנה עד שיבא אליו. רבי נתן אומר, מותר המת בונין לו גֶּפֶשׁ על קברו:

